

Luces de bohemia

Por Juan Carlos Olivares

[...] Valle Inclán incomoda secretament perquè és un àugur que llegeix les entranyes putrefactes dels usos i costums d'una societat que ja era grotesca fa gairebé un segle. Un autor que té el do de la profecia però és condemnat per la seva clarividència a ser només un llorejat prohom de les lletres, reduït a brillant pare de l'esperpent.

Menyspreat -com una Cassandra literària castigada pels déus- com un descarnat visionari de l'immobilisme hispànic. [...]

Foto: Bitó Cels. (Donación de la compañía).

Després d'uns minuts inicials en què es perceben més titubejos dels necessaris -inseguretats que aixequen duotes sobre la solvència de la companyia enfrontada a un text del més grans de la dramaturgia castellana-, el muntatge no deixa de créixer i consolidarse davant l'espectador fins a tancar la funció amb les grades convençudes d'haver compartit un gran espectacle.

Es la sensibilitat amb la qual Broggi i l'escenògraf Sebastià Brosa transformen la nau medieval i amb pocs elements fan viatjar el públic pels carrers, places, tavernes, cafès, salons, redaccions i cementiris d'un Madrid que sense perdre allò castís se sublima en una geografia més abstracta, en un mapa sense nom de la barbàrie ibèrica.

És excel·lent el treball actoral del conjunt, amb la majoria dels membres de la companyia multiplicats en els seus personatges, canviant de personalitat amb una naturalitat més que fascinant. Una gran reunió d'interprets que es resisteixen a deixarse arrossegar pels corrents traïdors del tipisme i la fira d'accents. I és també la majestuositat profètica que coufereix Lluís Soler a Max Estrella, protagonista i visionari. Quan altres actors abusen de la hiperbole davant un personatge tan incommensurable, Soler basa la seva fantàstica interpretació en la cólera nihilista del clarivident que s'ha quedat cec de veure no res.